

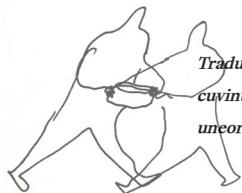
un loc care mi-oare TITLU

(de proprietate)

grija din grădina fără griji

Andreea David

scriște și editare de Maria Alexandrescu

Traducerea e mereu în / un dialog, e un fel de scară, ajută cu căratul al ideilor, vorbelor, cuvintelor dintr-o parte într-altă, le ei cu tine, uneori le clatini, mai le scapi, mai le prinzi, uneori mai cari împreună. Asta e versiunea din 9/12/2023. o sa mai urmeze

„Idei pentru Planeta Pământ”
Discursul Andrei David, prea lung pentru 10 min...
el a fost scris pentru Idei pentru Planeta Pământ, un cadru organizat de Centrul Național al Dansului și filmat de Starea Nației, la Teatrul Apollo.

Cine sunt ?

sunt dansatoare, coregrafă și fostă arhitectă. Și toate aceste backgrounduri ale mele au fost foarte importante acolo, în tot ce s-a întâmplat în cele 12 ha de teren retrocedat ilegal din parcul IOR, pentru că despre asta voi vorbi în următoarele 10 min...

Aici, am fost invitată în calitate de activistă în problematica zonei retrocedate a parcului IOR. Nu am CV de activistă, sau departe sa îmi iau titlatura asta. Activist poate vine de la a fi activ, sau a activa.. Și poate aici am fost activă pentru cauza parcului pentru că mă preocupa pe mai multe niveluri.

Activistă pentru natură ?

Am crescut la țară, adică niciodată nu am suferit de un elogiu asupra naturii. Niciodată nu am romantizat-o prin reverențe în fața ei. Natura era doar ceva vital. Exact în același sens în care nu pot să stau în apartamente cu balcoane închise.

Who am I ?

I am a dancer, choreographer and former architect. And all these pasts of mine were very important there, in everything that happened in those 12 ha of illegally retroceded land in the IOR park, because that's what I'll talk about in the next 10 minutes....

I was invited here as an activist in the issue of the retroceded area of the IOR park. I don't have an activist CV, and feel far from this title. Activist can come from being active, or activating... And maybe here I was active for the cause because it concerned me on several levels.

Activist for nature?

I grew up in the country, that is, I never suffered from this kind of elegy for nature. I have never romanticized nature through its reverence. Nature was just something vital. In the same way I can't stand living in houses with closed balconies.

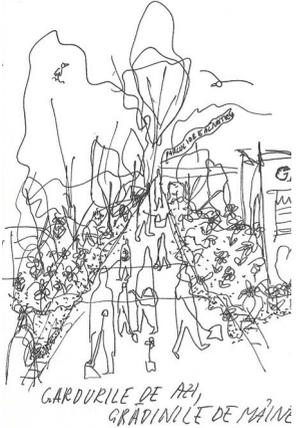
“Ideas for Planet Earth” speech by Andrea David, too long for 10 min...

Written for Ideas for Planet Earth, a framework organised by the National Dance Centre and filmed by State of the Nation, at the Apollo Theatre.

[translated by malexan]

Ce tip de spațiu e parcul IOR ?

Acea zonă retrocedată a parcului IOR, face parte din peisajul destul de specific al orașului. Sunt spații largi care au scăpat pentru o vreme formelor de planificare urbană. Sunt acele spații aflate ori în litigii de proprietate, ori uitate pentru moment de soarta orașului. Și care, în 30 de ani de abandon din logica dominantă a orașului, sunt în punctul în care abundă de vegetație: sunt locuri în care s-au format micro păduri, și ecosisteme întregi și-au făcut loc în ele. Iar într-unele, comunități de oameni și le-au apropiat ca fiind oaze de liniște, scurtături în drumul spre serviciu, sau pur și simplu locuri în care își plimbau câțele.

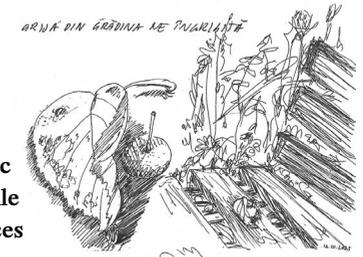
Însă, după 30 de ani de încercări de retrocedări, încep să între acum în diverse tipuri de proprietate suspectă, încep să reușească să fie retrocedate de personaje fantomă și investitori cu forță, și eventual să intre în rețeaua așa zisei 'mafie a retrocedărilor'.

când am ajuns prima oară în IOR, acum 4 ani, erau crengi adunate și aranjate frumos, crengi rezultate în urma toaletării copacilor din parcul oficial, erau caii cu jandarmii lor ce stăteau acolo în cazul în care se întâmpla o urgență la o serbare oficială din parcul oficial, amenajat și aranjat.

Și mi-a plăcut să îl numesc — **backstage of IOR.**

Era foarte diferit, și în general aceste spații sunt foarte diferite de cele amenajate cu tot tacâmul pentru un parc. În parcul oficial IOR din jurul lacului, la fiecare câțiva zeci de metri sunt chioșcuri, locuri de joacă, bănci, alei, și care desigur dictează un comportament de folosire a lor, dictează un tip de consum al naturii și al relației cu ea.

(nu mai zic de recente inițiative ale primarilor : fântâni arteziene, luminițe, etc sau aranjamente de gazon în jurul parcurilor supraterrane pe care le numesc PARK . Defapt are loc un soi de mall-ificare a parcurilor).

What type of space is the IOR park?

That retroceded area of the IOR park is part of the specific landscape of the city. There are large spaces that for a while escaped the forms of urban planning. They are those spaces that are either in property disputes, or forgotten for the moment by the fate of the city.

And which, in 30 years of abandonment from the dominant logic of the city, are at the locations where vegetation abounds, they are places where micro forests have formed, entire ecosystems have made their way in them. And in some, communities of people appropriated them as oases of peace, shortcuts on the way to work, or simply places where they walked their dogs.

Yet, after 30 years of retrocession attempts, they are starting to enter into various types of suspicious property regimes, they are starting to succeed in being forcefully retroceded by phantom characters and investors, and often entering the network of the so-called 'retrocession mafia'.

[enclosure]

when I first arrived in IOR, 4 years ago, there were branches collected and arranged beautifully, branches resulting from the pruning of the trees in the official park, there were horses with their gendarmes, they were standing there in case of an emergency during an official celebration in the official park, all arranged.

And I liked to call this area — **backstage of IOR.**

It was very different, and in general these spaces are very different to those set up with all the trimmings [deemed necessary] for a park. In the official IOR park around the lake, where every few tens of meters there are kiosks, playgrounds, benches, alleys, and which of course dictates a specific and singular type behavior of their use, **dictates a type of consumption of nature and a relationship with it.**

'Retrocession' refers to property restitutions under Legea nr. 10/2001, a law intended to facilitate the restitution of property siezed undemocratically between 6 March 1945 and 22 December 1989. Since its passing, this law has featured predominantly in a number of abusive landgrabs, disposessions, and forceful evictions, often in the interest of property developpers, including the 12 ha in IOR.

(and I'm not even talking about the recent initiatives of the mayors: fountains, lights, etc. or lawn arrangements around the above-ground parking lots that they call PARK — where there is a kind of mall-ification of the parks - of leisure spaces for recreation).

Așa încât, am numit aceste locuri **spații non-prescriptive** — căci le lipsește o agenție umană care să le orânduiască, și care mai apoi să se reprezinte prin ele. Ele nu prescriu relația omului cu natura, se dezvoltă organic, prin moduri de ocupare tranzitorii, temporare, în care poate cineva trece, își găsește un loc, își scoate păturica, mănâncă ceva, lasă firimituri, vin insecte, vin păsări, aduc semințe, crește altceva.

Apar locuri pe alocuri, apar cărări, poate trunchiuri căzute devin locuri de stat sau hrană pentru viitor, apar pajiști frecventate de câini.

Sunt spații în afara contextelor, a culturilor orașului dominant, dar care își modelează și creează constant propriul context, propriul timp, propria cultură și propria natură.

Sunt spații orizontale, fluide, non-ierarhice, sunt spații care primesc, și care se deschid infinitelor feluri de a fi în ele, prin co-prezență alături de celelalte entități.

Sunt spații care accepta toate identitățile posibile, căci perpetuează și la nivelul vizitatorilor, aceleași practici ale naturii ce le susțin.

Și ce e și mai fascinant la ele este ca nu poți să pui degetul și să spui, ce sunt, e foarte greu să le numești, să le dai un nume.

Poate își primesc calificative de spațiu verde sau parc, dar sunt departe de a fi doar asta.

Sunt defapt spații vagi, teritorii ale marginii, teritorii ale ceea ce nu poate să fie cuprins în planșete, în planificări, teritorii care nu pot fi încadrate, teritorii ale ceea ce scapă. **Și în imposibilitatea cuprinderii stă puterea lor, dar și fragilitatea lui.**

„*maidan*” (așa sunt numite în studiile Ioanei Tudora și Maria Alexandrescu)

Doar că și termenul ăsta are niște conotații.

So I named these places **non-prescriptive spaces** —because they lack a human agency to order them, and then to represent itself through them. they do not prescribe a relationship between humans and nature, that relationship develops organically, through transitory, temporary ways of occupation, in which someone can pass, find a place, take out their blanket, eat something, leave crumbs, insects come, birds come, bring seeds, something else grows.

[something else happens here]

Places appear here and there, paths appear, maybe fallen trunks become state places or food for the future, meadows frequented by dogs appear.

They are spaces outside the contexts, the cultures of the dominant city, but which constantly shape and create their own context[s], their own time[s], their own culture[s] and their own nature[s].

[and pluralise!]

They are horizontal, fluid, non-hierarchical spaces, they are spaces that receive, and that open to infinite ways of being in them, through the co-presence with other entities.

[joint presence, shared presence]

They are spaces that accept all possible identities, because they perpetuate the same practices of nature that support them, even at the level of visitors.

And what is even more fascinating about them is that you cannot put your finger on them and say what they are, it is very difficult **to name them, give them a name.**

“*maidan*” (following the studies of Ioana Tudora and Maria Alexandrescu).

It's just that this term also has some connotations.

Perhaps they get qualified as a green space or a park, but they are far from being just that.

They are indeed vague spaces, territories of the margins, territories of what cannot be contained in plans, in planning, territories that cannot be framed, territories of what all that which escapes. **And in the impossibility of their comprehension, lies their strength, but also their fragility.**

[capture, enclosure]

1

Ce s-a întâmplat ?

Desigur ca mi-ar fi plăcut să le păstram în ascuns, în invizibilitate, în locuri numai de noi știute. Mi-ar fi plăcut să rămână într-un litigiu permanent. Până vă bateți voi în acte noi ne bucurăm de ele, în felul lor.

Însă, cum spuneam , cei 30 de ani de bucurie, își găsesc sfârșitul în acte de proprietate, concepute peste noapte. Desigur că nu e așa simplu nici pentru proprietari. După 30 de ani, întregi ecosisteme sunt formate acolo. Și în plină încălzire globală, nevoia de spațiu verde e cât se poate de urgentă. Așa încât proprietarii încep cu rețetarul clasic, pe care toată lumea îl știe.

Un grad de tupeu pe care nu ni-l putem închipui :

12 ha de otrăviri, incendieri, defrișări 1 efectiv peste noapte. 10 arici aliniați la marginea drumului ostentativ. 2

What happened ?

Of course, I would have liked to keep them hidden, invisible, places known only to us. I would have liked it to remain in permanent litigation. Until you [fight out, sort out] down the documents, we enjoy them, in the ways that they are.

But, as I said, the 30 years of joy find their end in property deeds, conceived overnight. Of course, it is not so simple for the owners either. After 30 years, entire ecosystems are formed there. And in the midst of global warming, the need for green space is as urgent as possible. So the owners start with the classic recipe, which everyone knows.

A degree of nerve that we cannot imagine:

12 ha of poisoning, arson, deforestation 1 effectively overnight. 10 hedgehogs lined up on the side of the ostentatious road. 2

2

Comunitatea de acolo, își dorea să se întâmple ceva, să se tragă un semnal de alarmă. Și primesc un soi de invitație disperată. (poate vine CNDB, poate faceți performance) Departe de mine gândul de a face un performance. Ca artist nu mi se pare ca e ok doar să faci ceva și să pleci, mai ales într-un loc ca ăsta.

M-am gândit la ceva de lungă durată, la o permanență, la ceva ce presupune un fel de locuire a spațiului, o locuire efemeră și în spiritul fragilității lui.

Departe de mine era și gândul de a organiza proteste, în acel moment.

Îmi doream mai degrabă să începem de la un moment zero. Un punct zero al naturii spațiului. Că atunci când vii în studio prima oară la repetiții.

Să fim cu toate tipurile de corporalității prezente. Să le simțim, să înțelegem locul prin prisma lor.

Mereu am zis că să fi dansator e un privilegiu extraordinar.

Să poți să-ți închipui cu imaginația că ești plantă, animal, sau orice altfel de ființă. Să îți închipui cu imaginația ce simte altceva de lângă tine, și chiar să simți, să încorporezi și să devii altceva și poate de acolo să pornești cu ideea de așa zisă 'salvare'.

Prin dans, prin practici corporale, am căpătat o conștientizare a prezenței și a importanței prezenței. Asta poate am urmărit acolo. Prin apelul de propuneri pe care l-am adresat artiștilor, în special dansatorilor în prima fază. Mai degrabă în sensul de ateliere, dedicate locuitorilor și locului. Dansăm în spațiu. Să dansăm în fiecare seară, în preajma a ceva ce are nevoie de dansul nostru. Mi-am zis: poate locul ăsta are nevoie de dansul meu mai mult decât instituțiile și centrul. **9**

The community there wanted something to happen, to raise an alarm. And I receive a kind of desperate invitation. (maybe CNDB will come, maybe you do a performance) Not remotely thinking about doing a performance. As an artist, it doesn't seem ok to just do something and leave, especially in a place like this.

I thought of something long-lasting, something permanent, something that implies a kind of habitation of the space, an ephemeral habitation and in the spirit of its fragility.

At that time, I wasn't remotely thinking of organizing protests either.

I rather wanted to start from zero. A zero point of the nature of space. Like when you come to the studio for the first time for rehearsals.

To be present with all kinds of bodies. To feel them, to understand the place through the lens of their presence.

I have always said that being a dancer is an extraordinary privilege.

to be able to imagine that you are a plant, animal, or any other kind being. Extend your imagination to feel what else something else other, next to you, feels, and to really feel, to incorporate and become something else and maybe from there any idea of so-called 'saving' might start.

Through dance, through bodily practices, I gained an awareness of presence and the importance of presence. Maybe that's what I followed there. Through the call for proposals addressed to the artists, and especially to dancers in the first phase. Rather in the sense of workshops, dedicated to the inhabitants and the place. We were dancing in space. Dancing every night, around something that needs our dance. I said to myself. Maybe this place has a need for my dance more than institutions do. **9**

Un soi de insistență în a fi prezenți. Zi de zi, în permanență să ne poziționăm la limita între ce e distrus și ce e încă în viață, prin diverse forme de a fi, și să zicem ca nebunii că nu plecăm de acolo până nu pleacă ei primii cu tot cu buldozerele lor. ⁴

Desigur că la început oamenii care treceau, dădeau neputincioși din mâini, 'și așa nu se poate face nimic', 'suntem prea puțini'. Însă pe măsura ce trecea timpul și noi insistam să fim acolo, vocile lor deveneau tot mai puternice și începeau să arunce înjurături tot mai vii către buldozere și către toată întinderea de pământ rasă de puterea lor.

și dacă ziceau că suntem puțini le ziceam că 'nu suntem puțini, nu avem nevoie de numere, că nu suntem la spectacol'. Suntem câți suntem și atât câți suntem spunem ce ne doare. De ce am conta doar dacă am fi mai mulți ?

„aahhh, sforile sunt trase deja” răspundeau. „Ei, le tragem înapoi”, insistam.

4

An insistence on being present. Day by day, [let's] constantly position[ing] ourselves at the edge between what is destroyed [edge, margin, border] and what is still alive, through various forms of being [there], and let's foolishly say that we don't leave until the bulldozers leave. ⁴

Of course, at the beginning the people passing by waved their hands helplessly, 'nothing can be done like this', 'we are [too] few'. But as time passed and we insisted on being there, their voices grew louder and increasingly lively curses were thrown at the bulldozers and at the entirety of now bare ground now razed through their force.

and if they said that we are few, we would tell them that 'we are not few, we don't need numbers, we are not at the show'. We are what we are and we say what hurts us. Why would it only matter if there were more of us? [why would anyone only care]

“aahhh, the strings are pulled”, they answered. “Well, we're pulling them back”, we insisted.

aici a fost o pădure

în fiecare seară din luna iunie, între 18.30 și 21.00

ne întâlnim la triungiul format de aleile de lângă zona defrișată să vorbim despre natură prin: ateliere, lecturi, intervenții artistice, întâlniri comunitare, discuții despre importanța grădinilor și parcurilor din oraș, picnicuri, memorări ale spațiilor verzi pierdute și violente

Ne întâlnim în natura rămasă în viață. Vino și tu!

* ne adunăm la 18.30 să transmitem programul oamenilor din parc, practicile încep la 19.00

săptămâna 12-18 iunie

marți, 13.06 atelier guerilla gardening, lecturi despre grădini informale și ecosisteme urbane

cu Irina Bobei și Teodora Roșu

miercuri, 14.06 Lament bun și Lament rău, atelier de voce și bocet
atelier guerilla gardening, lecturi despre grădini informale și ecosisteme urbane

cu Adriana Gheorghe

cu Irina Bobei și Teodora Roșu

joi, 15.06 martorul tăcut atelier

cu Alina Ușurelu

+lecturi din cartea 'Așa a vorbit planta' de Monica Gagliano

vineri, 16.06 tehnici de devenire peisaj

cu Andreea David

martorul tăcut atelier

cu Alina Ușurelu

sambata, 17.06 memorii afective ale parcului atelier de scriere

cu Maria Cârștian și Ioan Cernei

duminica, 18.06 corpuri ca rădăcini atelier

cu Iulia Mărăcine

Prezență, insistență, a fi în loc, cu corpurile vii.

din a doua zi deja au venit chiriașii celor 12 ha să ne intimideze, să ne spună ca au bani pentru 200 de ani de acu încolo și că ne pot băga la pușcărie chiar din seara asta, doar pentru că am legat niște panglici roșii de copacii uscați. așa încât au chemat poliția și ne-au înconjurat, ca nu cumva să plecăm până vine. abia așteptam să stau de vorbă cu oficialitățile ce ar fi putut să ne facă dreptate. și ne-au făcut. atunci. ne-au spus că nu putem lăsa urme (obiecte, panglici, mesaje) pe proprietatea privată a cuiva. normal. și îi întreb: „dar putem dansa?” „da”, a fost răspunsul lor, și am continuat să dansăm.

cum ai putea să vezi dansul ca o formă de violență asupra unei proprietăți. Că doar dansul e o bucurie în mentalul colectiv. dar în acest caz, dansul devine o formă de violență asupra privării de drepturi, asupra ingradirii lor.

Se întocmesc apoi alte programe de activări temporare.

5 Apar idei artistice fără pregătire prealabilă. totul devine o formă de protest durational

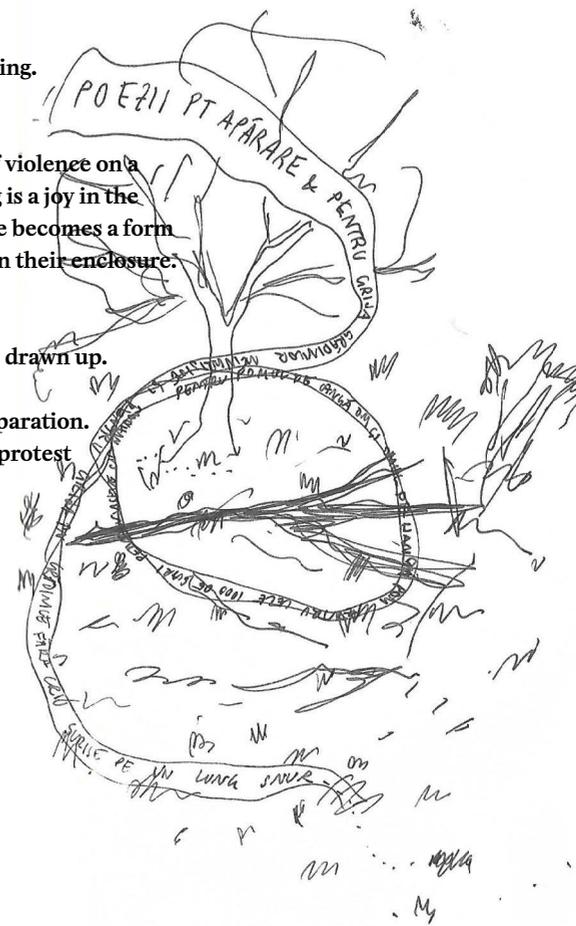
Presence, insistence, being in place, with living bodies.

the next day the tenants of the 12 hectares already came to intimidate us, to tell us that they have money for 200 years from now and that they can put us in jail tonight, just because we tied some red ribbons to the dried trees. They called the police and surrounded us, lest we leave before [the police] came. We couldn't wait to talk to the officials who could do us justice. And they did. So. we were told couldn't leave any traces (objects, ribbons, messages) on anyone's private property. normal. so I asked them: "but can we dance?" "yes", was their answer, and we kept dancing.

how could dancing be framed as a form of violence on a property. [Since] [when] [after all] dancing is a joy in the collective mind. but in this case, the dance becomes a form of violence on the deprivation of rights, on their enclosure.

Other temporary activation programs are drawn up.

5 Artistic ideas appear without prior preparation. everything becomes a form of durational protest

Ce e arta de protest? Acțiuni.

Arta de protest e o artă creată de context. Și e cât se poate de situată. Și de cele mai multe ori devine colectivă. Ideea inițială, autorul inițial, dispare, în ceea ce devine cuprins în infinita rețea din jur.

Ideii făcute pe loc, din loc și pentru loccreate de urgențele momentului. O artă care nu are timp de mîgălă ci dă un răspuns performativ politic pe loc.

apar, apari substantiv masculin

1. (rar) Cel care vindea apă (aducând-o cu sacaua).

apăra, apă verb

1. A interveni în ajutorul cuiva sau a ceva pentru a-l susține împotriva unei acțiuni ostile.

apărea, apar verb

1. A se arăta în fața cuiva, a deveni vizibil cuiva, a se ivi; a lua naștere.

12 ha de studio pentru artiști

Pentru mine procesul era unul mai degrabă **de apărare a spațiului decât de salvare a lui**. Apărare înseamnă prezență. Înseamnă ca corpul devine politic. Oricât de mult ne-am fi dorit ca locul să rămână ascuns, el a apărut în vizorul tuturor politicianilor și a întregului oraș.

Și a apărut prin apariția tuturor celor ce îl apărau.

Cei care cară apă pentru a avea grijă de grădina fără griji.

Modul de apărare a parcului a presupus o prezență vie, în loc, de la nivelul corpului. Un corp care a devenit politic și care s-a implicat fizic în rețeaua infinită a relațiilor zilei, săptămâni, următorului protest, a relațiilor locului, cartierului, întregului oraș, urmând să contribuie, din-afara tastaturii la o grijă comună a colectivului întregii planete.

What does protest art mean? Actions.

Protest art is an art created by the context. And it is as situated as possible. And most of the time it becomes collective. The initial idea, the initial author, disappears, as it becomes contained in the infinite [surrounding] network [of the surrounding]. Ideas made on the spot, [in the place] from the place and for the place. created by the urgency of the moment. An art that has no time to fumble but gives a performative political answer on the spot.

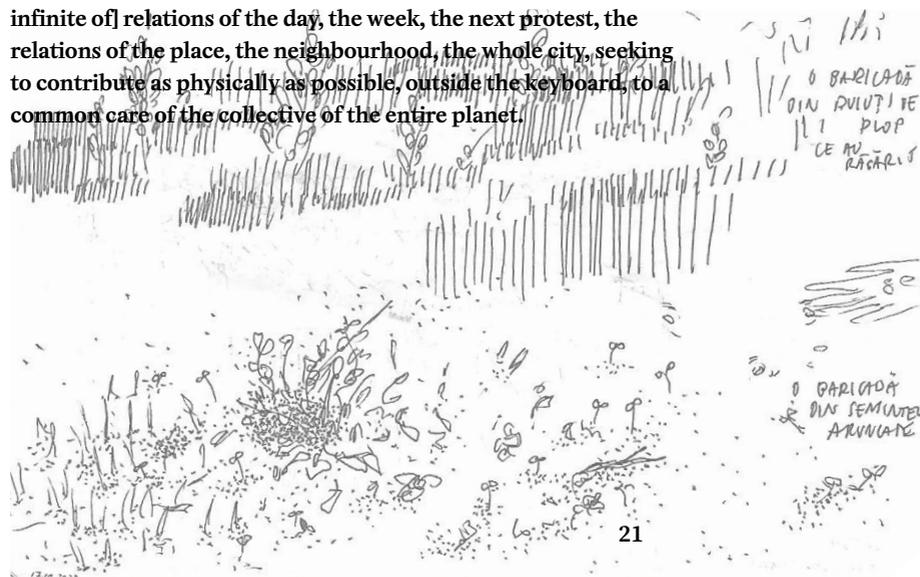
12 ha of studio for artists

For me, the process was rather one **defending the space rather than saving it**. Defence means presence. It means body becomes political. As much as we wanted the place to remain hidden, it has come into the view of all politicians and the whole city.

And it appeared through the appearance of those who defend it.

Those who carry water to care for the care-less garden.

The way to defend the park assumed a living [lively] presence, instead, starting from [the level of] the body. A body that became politically and physically involved in the infinite network of [the infinite of] relations of the day, the week, the next protest, the relations of the place, the neighbourhood, the whole city, seeking to contribute as physically as possible, outside the keyboard, to a common care of the collective of the entire planet.

6

Și sigur că zona de protest trebuia mereu contrabalansată cu cea de observație. Era necesar să revenim mereu și a sta în spațiu și a-l observa pasivi.

Ce fel de organizare a fost ?

practic, am activat pe 3 paliere. Unul de protest. 6 7 Dar care pentru că se întâmpla în același loc, risca să se consume și să ne consume, risca să ne facă să pierdem legătura cu locul, adică cu ceea ce ne doream să salvăm, așa încât trebuia mereu intercalată cu zona de observație, cu aceste întâlniri de dans, scriere, poezie.....procesul cartării copacilor, al inventarierii lor (pe o scara de la om la pom) care ne readuceau în loc, și din care desigur se nășteau și mesaje pentru proteste.

And surely the area of protest always had to be balanced with the area of observation. It was necessary to always to always return and to be in [with] the space and to passively observe it.

What kind of organization?

In practice, we activated on 3 levels. One of protest. But because it happens in the same place, it risks consuming itself and consuming us, it risks making us lose touch with the place and its space, so it always had to be interspersed with the area of observation, with dance, writing meetings, poetry..... the process of mapping the trees (on a scale from human to tree) that brought us back to the place, and from which surely messages for the protests were born. [stair]

7

8

9

10

11

Și un al treilea palier era modul de organizare :

Am fondat birouri cetățenești: biroul de apărare a parcului, b. de documentare, b. de petiții, b. de agricultură urbană, b. căteilor (în care, pentru o oră erai invitat să asculți căteii), b. cositului, b de picnic, b. de poezie, lingvistică și terminologie, b. aricilor, b. adevărului, b. arborilor, b. de plâns, b. pentru sfaturi... .s.a.m.d....birouri care desigur nu își găseau puncte fixe geografice, scăpau unei centralități, își mutau sediile în permanență (cu masă și scaune pliabile), se delocalizau mereu. 8 9 10 11

Aceste birouri reprezentau o ficționalizare administrativă a parcului.

Așa cum actele lor de proprietate erau cat se poate de ficționale, obținute prin manevre false, tot așa, după noi, locul permitea o organizare la fel de ficțională a lui, o organizare desigur trecătoare, efemeră, supusă transformării următoarei organizări ce apărea a doua zi.

And a third level was the way of organization:

We founded citizen bureaus: the bureau of park defence, the b. of documentation, the b. of petitions, the b. of urban agriculture, the dogs['] bureau, the b. of scything/mowing, the b. of picnics, the b. for poetry, linguistics and terminology, the hedgehogs['] bureau, b. of truth, b. of trees, b. of crying, advice b. and so on. Bureaus that, of course, could not be found in specific [fixed] geographical points, escaped a centrality, permanently moved their headquarters (folding table and chairs), permanently relocated. 8 9 10 11

These bureaus represented an administrative fictionalization [fictionalized administration] of the park.

[a fictionalized territorialisation of the space]

Just as their property documents were [as] fictional [as possible], so we decided that the place allowed an equally fictional organization of its own, an organization of course that was transient, ephemeral, subject to the transformation into the next [form of] organization that appeared the next day.

Și **Partidul Pentru Picnic (PPP)**, care e partidul oamenilor care nu vor decât să-și scoată păturica, să stea la iarbă verde, să mănânce liniștiți și să nu îi trimită poliția la plimbare. Căci tema poliției la picnic a devenit recurentă.

(nu uităm ziua în care ne-am luat pauză de la cartarea copacilor că să mâncăm la umbră și administratorii terenului au chemat poliția: nu avem voie să mâncăm pe proprietate privată)

PPP este partidul oamenilor cu o cazma în portbagaj. Ce nu se știe când trebuie să mai planteze un puiet că au dispărut niște copaci.

Și apoi împărțirea pe județe a celor 12 ha, ca să putem să ne organizăm pe echipe procesul cartării, al măsurării copacilor pentru a-i pune pe hartă și a demonstra astfel că aici a fost un parc. ¹²

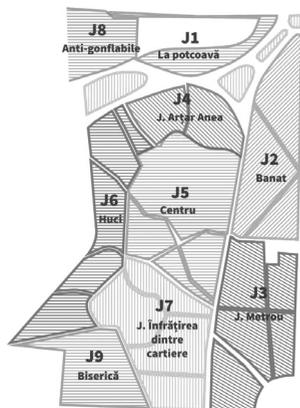
Ce visăm ?

Tot ce ne dorim este să rămână locul fix așa cum e. nimic mai mult sau mai puțin. De gunoaie ne putem ocupa și singuri. Iar pentru o administrare a lui, dacă e nevoie, ne vom descurca.

Dar ca acest loc să poată fi 'salvat' el va trebui să fie numit, să îi fie descrise caracteristicile, că sa se poată vedea importanța lui pentru viața orașului: ca loc ne-prescriptibil, ce cuprinde și reflectă infinitele fragmente și culturi ale orașului, un loc cât se poate de diferit de un parc și care e bine chiar așa cum e, **lăsat să se dezvolte în legea naturii lui.**

După cum ziceam mai sus, tocmai în faptul că nu poate fi numit și încadrat stă toată puterea lui.

Cum poți să numești ceva care nu poate fi cuprins, a cărui calitate e tocmai aceea de a fi la marginea și în afara oricăror reprezentări, ceva care refuză sa fie instituit?

¹²

And the **Picnic Party [Party for Picnic] (PPP)**, which is the party of people who just want to take out their blankets, sit on the green grass, and not be sent off by police. Because the theme of the police at the picnic has become recurrent.

(let's not forget the day we took a break from the mapping of the trees to eat in the shade and the managers of the property called the police on us: no eating on private property)

PPP is the party of people carrying a spade in their car boot. You don't know when they are going to plant another sapling because some trees have disappeared.

And then the division of the 12 ha into counties, so that we can organize our mapping process, of measuring the trees in order to put them on the map and to demonstrate that here was in fact a park. ¹²

What is our dreaming?

[what we dream, what we are dreaming of?]

All we want is for the place to **remain exactly as it is. nothing** more and nothing less. We can take care of the trash ourselves. And for its administration, if its necessary, we will manage.

[for it to remain ours, shared by its human and non-human inhabitants and visitors]

But for this place to be 'saved' it will have to be named, its characteristics described, so that its importance for the life of the city can be seen: as a non-prescribable place, that encompasses and reflects the infinite fragments and cultures of the city, a place as different as possible from a park and that is fine just as it is, **left to develop in the law of its nature.**

As I said above, the fact that it cannot be named and framed is also the power of this place.

How can you name something that cannot be contained, whose quality is precisely that of being in the margins and outside of any representations, something that refuses to be institutionalized?

Ce poate produce limbajul, o eventuala numire? poate deschide ceva si poate crea un legământ. dar poate și închide altceva, și riscă o apropiere, o instituire.

Lăsa-ți IOR în pace

Și dacă e să numim spațiile astea cu numele de maidane. Avem nevoie de cât mai multe maidane

Sau sa devină tot pământul un maidan.

Spații fără delimitări

Granițele sunt ficțiunile noastre, așa că putem să ni le închipuim cum vrem și în fiecare zi altfel.

Cum putem să continuăm să ne raportăm la cele 12ha de teren ca la un teritoriu ce nu are nevoie de titluri de proprietate, de loc de reprezentare al vreunei primării, un loc ce nu acceptă o permanentizare a vreunei forme de organizare, sau a unui fel de a fi, care își acceptă toți vizitatorii în pluralitatea și temporaritatea lor, un loc ce e poate e autosuficient și care nu vrea decât să fie lăsat să continue în legea naturii lui.

Ce poate face arta și activismul ?

Prin artă, poate reușim să mergem mai departe decât structurile vizibile ce se cer reprezentate. În artă nu reprezinti pe nimeni, nu reprezinti agenda cuiva. Și să sperăm nici programul de finanțare al altcuiva. Și până la urmă, ca artiști, nu avem nimic de pierdut.

Poate că un răspuns la cadru de aici, 140 de idei pentru planeta pământ, e că nu ar fi rău să rămânem 140 de ani doar observatori ai acestei planete.

În care ne relocăm agenția de la individ la spațiul relațiilor dintre noi, dintre noi și ce e în jur, în infinitele scări ale lui: de la local la planetar.

Iar pentru IOR, sigur că putem visa la grădini comunitare sau păduri urbane sau alte forme de a fi cu locul, dar cel mai mult visăm ca arhitecții din viitor să păzească bivolițele în drumul lor de la IOR în Delta Văcărești și până la Guvern.

Si aş încheia cu pancarta mea preferată .

What can language do, its eventual naming do? it might open something, create a bond. but it might also close something, risking appropriation, institutionalization. [produce, do, make happen]?

How can we continue to refer to the 12ha of land as a territory that does not need any title deeds, any place of representation of any town hall, a place that does not accept the permanence of any form of organization, or a way of being, that accepts all its visitors in their pluralit[ies] and temporalit[ies], a place that is perhaps self-sufficient and that only wants to be allowed to continue in the law of its nature (and maybe I'm getting this out of my head with the law)

What can Art and activism do?

Through art, maybe we can go further than the visible structures that ask for representation. In art you don't represent anyone, you don't represent someone's agenda. Nor hopefully someone else's financing program too. And after all, as artists, we have nothing to lose.

Perhaps as a response to this frame here, 100 ideas for planet earth, it wouldn't be bad to remain for [stay, spend] 100 years just observers of this planet.

In which we relocate our agency as individuals in space to the relations between us, between us and our surroundings relations in their infinite scales: from local to planetary.

And for the IOR, of course we can dream of community gardens or urban forests or other forms of organization, but most of all we dream that future architects will shepherd the buffaloes in their journey from IOR to the Văcărești delta and to the Government

And I would end with my favourite sign .

Leave IOR in peace

And if we are to call these spaces by the name of *maidans*. We need as many *maidans* as possible

Or, let the whole earth be a *maidan*.

Spaces without boundaries

The borders are in our minds, they are our fictions, so we can imagine them as we want and [we can imagine them] every day differently [or not at all].

